

Referaat: *Borrelia burgdorferi* Paard

Divers TJ, Gardner RB, Madigan JE, Witonsky SG, Bertone JJ, Swinebroad EL, Schutzer SE, Johnson AL. *Borrelia burgdorferi* infection and Lyme disease in North American horses: A Consensus Statement. J Vet Intern Med. 2018;32:617-632.

Er is in de paardengeneeskunde weinig zo uitdagend als het stellen van de diagnose morbus Lyme. De recente publicatie van een consensusverklaring hierover bevestigt dit weer eens, maar men dient zich wel te realiseren dat deze verklaring op de USA betrekking heeft, waar de belangrijkste genospecies *Borrelia burgdorferi* sensu stricto is. Voor het gemak zou als uitgangspunt kunnen worden gekozen enkel te denken aan morbus Lyme in geval van neurologische disfunctie, uveïtis of cutaan pseudolymfoom. De auteurs scheppen in ieder geval duidelijkheid door te stellen dat stijfheid en/of kreupelheid in dit rijtje duidelijk niet thuishoren. Het zal dan ook geen verbazing wekken dat de clinicus bij het denken aan morbus Lyme geacht wordt vooral eerst andere mogelijke aandoeningen uit te sluiten dan wel een co-infectie met bijvoorbeeld *Anaplasma phagocytophilum*. Een complicerende factor is natuurlijk ook dat zo'n 45% van de gezonde paarden in het noordoosten van de USA seropositief is, hetgeen onderstreept dat seropositiviteit een zeer geringe voorspellende waarde heeft ten aanzien van morbus Lyme. Bovendien vertonen alle beschikbare serologische tests vanaf 3 weken na infectie een verminderde herhaalbaarheid. Genoegzaam bekend is het feit dat een experimentele infectie middels teken als vector van gezonde ponies niet leidde tot klinische verschijnselen alhoewel 9 maanden later bij pathologisch-anatomisch onderzoek nog gewoon *B. burgdorferi* kon worden gekweekt, hetgeen past bij het feit dat *B. burgdorferi* niet buiten een gastheer kan overleven. Bij verdenking op morbus Lyme wordt wel aangeraden antigeen van *B. burgdorferi* aan te tonen middels bij voorbeeld een PCR alhoewel de sensitiviteit daarvan laag is. De auteurs stellen dat de effecten van een behandeling met een antibioticum en/of corticosteroïden bij neurologische disfunctie en uveïtis als gevolg van *B. burgdorferi* weinig hoopgevend zijn evenals de prognose van deze beide aandoeningen zelf. Er zijn diverse vaccins getest voor toepassing bij paarden, maar deze vertoonden allen binnen vier maanden na de laatste vaccinatie dalende antilichaamtiter, hetgeen het belang onderstreept middels vaccinatie te streven naar een piek in de antilichaamconcentratie ten tijde van de hoogste activiteit van de teken. Het nut van vaccinatie dient natuurlijk met name afgewogen te worden tegen de zeer lage morbiditeit. Men zou op basis van het voorgaande kunnen concluderen dat bij stijfheid en/of kreupelheid nadere diagnostiek ter onderbouwing van morbus Lyme in ieder geval hachelijk is.